

Daniels Bog - Nummer Tre

Dobbelte syner

Jeff Pippenger

2023-11-25

Vi behandler for øjeblikket de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve i Daniels Bog. Det er skjult for dem, som har valgt at lukke deres øjne, men det er der for dem, som ønsker at se. Vi vil begynde i Daniels Bog, kapitel otte, vers tretten.

Så hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den hellige, som talte: Hvor længe varer synet om det daglige offer og om ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren hengives til at nedtrædes? Daniel 8:13.

Verset begynder med ordet „da“ og gør en sondring mellem det syn af den profetiske historie, som Daniel netop har set i de foregående ti vers. Kapitellens vers et og to angiver det år, da Daniel modtog synet, og også at han modtog det ved floden Ulai. Fra vers tre til vers tolv „ser“ han synet af den profetiske historie. „Da“ „hører“ han en himmelsk dialog bestående af et spørgsmål og et svar. I vers femten begynder han at søge at forstå, hvad det syn af den profetiske historie, som han netop havde „set“, repræsenterede. Det er afgørende at erkende sondringen mellem det syn, Daniel „så“ i vers tre til tolv, og den himmelske dialog, som han „hørte“—for de er to forskellige syner.

Men salige er jeres øjne, for de ser, og jeres ører, for de hører. Matthæus 13,16.

Spørgsmålet i vers tretten er: »Hvor længe skal synet vare?«, og det ord, der er oversat med »syn«, er et andet hebraisk ord end det ord, der er oversat med »syn« i vers seksten.

Og jeg hørte en menneskestemme mellem Ulais bredder, som råbte og sagde: Gabriel, lad denne mand forstå synet. Daniel 8:16.

Ved at oversætte to forskellige hebraiske ord med det engelske ord »vision« blev de »syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve »skjult i fuldt dagslys«. Bibelstuderende, som nøjes med blot at skimme overfladen, betragter disse to forskellige hebraiske ord som det samme ord, men de gør det på egen fare.

”At skøjte hen over overfladen vil være til ringe nytte. Eftertænksom granskning og alvorligt, krævende studium er nødvendigt for at fatte det. Der findes sandheder i Ordet, som er lig årer af kostbar malm, skjult under overfladen. Ved at grave efter dem, som mennesket graver efter guld og sølv, opdages de skjulte skatte. Vær forvisset om, at sandhedens bevis findes i selve Skriften. Det ene skriftsted er nøglen til at oplukke andre skriftsteder. Den rige og skjulte betydning åbenbares af Guds Helligånd, idet han gør Ordet klart for vor forståelse: ’Dine ords åbning giver lys, den giver de enfoldige forstand.’” Fundamentals of Christian Education, 390.

Vi bliver gjort opmærksomme på, at »enhver kendsgerning har sin betydning« i Guds Ord, og hvis vi vælger at se bort fra den kendsgerning, at der i kapitel otte findes to forskellige hebraiske ord, som oversættes med »syn«, er vi selv ansvarlige for at påføre os laodikeisk blindhed. Det gamle

ordsprog lyder: »Ingen er så blinde som de, der ikke vil se.«

„Bibelen indeholder alle de principper, som mennesker behøver at forstå for at blive skikkede enten til dette liv eller til det kommende liv. Og disse principper kan forstås af alle. Ingen, som har en ånd til at værdsætte dens lære, kan læse et eneste afsnit i Bibelen uden derfra at vinde en eller anden hjælpsom tanke. Men Bibelens mest værdifulde undervisning opnås ikke ved lejlighedsvis eller usammenhængende studium. Dens store sandhedssystem er ikke fremstillet således, at det kan erkendes af den forhastede eller skødesløse læser. Mange af dens skatte ligger dybt under overfladen og kan kun erhverves ved flittig granskning og vedvarende anstrengelse. De sandheder, som tilsammen udgør den store helhed, må opspores og samles, 'lidt her, lidt der.' Esajas 28:10.

”Når de således granskes nøje og bringes sammen, vil det vise sig, at de passer fuldkomment til hinanden. Hvert evangelium er et supplement til de andre, hver profeti en forklaring på en anden, hver sandhed en udfoldelse af en anden sandhed. Den jødiske husholdningsordnings forbilleder gøres klare ved evangeliet. Ethvert princip i Guds ord har sin plads, enhver kendsgerning sin betydning. Og den fuldstændige struktur bærer i både plan og udførelse vidnesbyrd om sin Ophavsmand. En sådan struktur kunne intet andet sind end den Uendeliges hverken fatte eller forme.” Education, 123.

Ordet »syn« forekommer ti gange i Daniels bog, kapitel otte, men disse ti forekomster består af to forskellige hebraiske ord, og betydningerne af disse ord er ikke de samme. Hvis de betød det samme, ville Daniel kun have anvendt ét af disse ord i hver af de ti forekomster. Daniel skrev to ord, for hvert af disse to ord har sin egen betydning, og det ene repræsenterer et syn, Daniel »så«, og det andet et syn, han »hørte«. I vers tretten er det ord, der oversættes med »syn«, *châzôn*, og det betyder »et syn«, eller »en vision«, »en drøm« eller »et gudsord«. Jeg kalder det »den profetiske histories syn« på grundlag af dets definition og af den måde, Daniel anvender det på.

I vers 1 i Daniels bog, kapitel otte, siger Daniel: »et syn viste sig for mig«, og i vers 2 fastslår han to gange, at han »så i et syn«. Dernæst rejses i vers 13 spørgsmålet: »Hvor længe skal synet vare?« Alle disse anvendelser er det hebraiske ord »*châzôn*«. Så kommer vi i vers 15 til måske det vigtigste sted, hvor Daniel brugte netop det samme ord, for han siger: »da jeg« ... »havde set synet og søgte dets betydning«. Efter at Daniel havde set *châzôn*-synet, ønskede han at forstå, hvad det betød. Dette er en kendsgerning, som har stor betydning for skjulingen af »de syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve i kapitlet.

Han bruger også ordet *châzôn* i vers sytten og seksogtyve. Ordet „syn“ forekommer ti gange i Daniels bog, kapitel otte, og ordet *châzôn* repræsenterer syv af disse forekomster. Daniel bruger det andet hebraiske ord, som oversættes med „syn“, fire gange. Det andet hebraiske ord er *mar'eh* og betyder „fremtræden“.

Châzôn forekommer syv gange i Daniels bog, kapitel otte, og *mar'eh* forekommer fire gange, og tilsammen svarer de til de ti gange, det engelske ord "vision" forekommer i Daniel kapitel otte. Syv plus fire er elleve, for én af de gange, Daniel anvendte ordet *mar'eh*, blev det oversat netop sådan, som det er defineret; for i vers femten, da Daniel "søgte efter betydningen" af *châzôn*-synet om den

profetiske historie, “stod” der “foran” ham “som et menneskes skikkelse.” Ordet “skikkelse” er mar’eh. Derfor bruger Daniel mar’eh fire gange i Daniel otte, og det oversættes én gang i overensstemmelse med dets primære definition, “skikkelse”, og de andre tre gange oversættes det som “syn.”

Jeg fremsætter ikke nogen kritik af de mænd, som oversatte King James Bibelen. Det må dog bemærkes, at man i vers tretten finder det eneste tilføjede ord i King James Bibelen (offer), om hvilket inspirationen med bestemthed siger, at det „ikke hører til teksten“. Inspirationen siger endvidere, at det tilføjede ord var blevet „tilføjet ved menneskelig visdom“. I det selvsamme kapitel bliver to forskellige hebraiske ord begge oversat med det samme engelske ord. Grunden til, at det er afgørende at erkende sondringen mellem disse to ord, er af dybtgående betydning.

Og det skete, da jeg, ja jeg Daniel, havde set synet og søgte at forstå det, se, da stod der foran mig én, som så ud som en mand. Og jeg hørte en mands røst mellem Ulajs bredder; den råbte og sagde: Gabriel, lad denne mand forstå synet. Daniel 8:15, 16.

Idet Daniel »søgte at forstå meningen« med det »châzôn-syn«, som han netop havde »set«, underretter Kristus Gabriel om at få Daniel til at forstå det »mar’eh-syn«, som han netop havde »hørt«. Daniel ønskede at forstå synet om den profetiske historie, men Kristus, som i vers tretten var blevet identificeret som Palmoni (den visse hellige, som talte), pålagde Gabriel at få Daniel til at forstå »mar’eh-synet«, ikke »châzôn-synet«. I vers femten og seksten er det udtrykkeligt anførte formål med Gabriel, at han skal få Daniel til at forstå »mar’eh-synet«, hvilket er det ord, der oversættes som »syn«, og som betyder »fremtræden«, ikke synet om den profetiske historie, som Daniel ønskede at forstå. Uden at erkende Gabriels opgave er »de syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve skjult i fuldt dagslys.

I vers seksogtyve forekommer begge de hebraiske ord, som oversættes med „syn“, i samme vers, og verset bliver en af de primære nøgler til at åbne sandheden i Daniels vidnesbyrd om de „syv tider“.

Og synet om aften og morgen, som blev meddelt, er sandt; luk derfor synet inde, for det gælder mange dage. Daniel 8:26.

I vers seksogtyve er „synet om aftenen og morgenerne“ mar’eh-synet, som betyder „fremtræden“, men det syn, som skulle „forsegles“, er châzôn-synet om profetisk historie. Udtrykket „aftenen og morgenerne“ er det, som afgrænser og identificerer forskellen mellem de to syner. Det gør det ved endnu en illustration af den menneskelige faktor i Bibelens tilblivelse. Den menneskelige faktor bestod både i de profeter, som nedskrev Bibelens ord, men også i dem, som oversatte Bibelen. Bibelen repræsenterer, ligesom Kristus, en forening af guddommelighed og menneskelighed. Denne menneskelighed nedstammede gennem historien, fra Adam efter hans synd til dem, som nedskrev og oversatte Bibelen. Kristus og Bibelen er begge Guds Ord, og Guds Ord er rent, for kombinationens guddommelighed tilsidesatte altid enhver begrænsning, som fandtes i kødet.

Paulus, Jesu Kristi tjener, kaldet til at være apostel, udskilt til Guds evangelium, (som han forud havde lovet ved sine profeter i de hellige skrifter,) om hans Søn Jesus Kristus, vor Herre,

som efter kødet er kommet af Davids sæd. Romerne 1:1–3.

Udtrykket »aften og morgen« findes gentagne gange i Guds Ord, og det oversættes altid som »aften og morgen«, sådan som det er i vers seksogtyve, og sådan som det så ofte oversættes i skabelsesberetningen i Første Mosebog, hvor der gentagne gange står: »og det blev aften, og det blev morgen ...«. Faktisk — og enhver kendsgerning har sin betydning (og denne kendsgerning er væsentlig at forstå) — er det eneste sted i Bibelen, hvor udtrykket »aften og morgen« ikke oversættes som »aften og morgen« (sådan som det er i vers seksogtyve), i vers fjorten i Daniel otte. Der, og kun der i Guds Ord, oversættes udtrykket »aften og morgen« blot som »dage«.

Og han sagde til mig: Indtil to tusind og tre hundrede dage; da skal helligdommen renses.
Daniel 8,14.

Tolv vers senere, i det samme kapitel i Daniel, oversættes den hebraiske vending „aften og morgen“, som den altid bliver; men i det vers, som er adventismens centrale søjle og grundvold, oversættes vendingen ganske enkelt som „dage“. Hvilken indflydelse fik oversætterne af King James-Bibelen til at frembringe en så iøjnefaldende modsigelse? De havde oversat vendingen i vers seksogtyve i overensstemmelse med enhver anden forekomst af vendingen i resten af Bibelen. Men tolv vers før vers seksogtyve, i vers fjorten, lagde deres menneskelighed en særlig sontring på svaret til spørgsmålet i vers tretten. Og spørgsmålet i vers tretten indeholdt det ene ord (offer), som ikke måtte føjes til Bibelen. Gud ønskede, at vers fjorten skulle træde frem på en meget dybtgående og særpræget måde. Derved angav han også, hvad Gabriel var blevet pålagt at få Daniel til at forstå.

I vers seksten befalede Jesus Gabriel at lade Daniel forstå mar'eh-synet, til trods for at Daniel søgte at forstå châzôn-synet om den profetiske historie. Vers seksogtyve siger, at „synet om aftenerne og morgenerne, som blev meddelt“, var „sandfærdigt“. Châzôn-synet havde været et profetisk „syn“, men mar'eh-synet blev „meddelt“, for det var blevet udtalt. Det var blevet udtalt i vers fjorten, da Palmoni sagde: „indtil to tusinde og tre hundrede aftener og morgener; da skal helligdommen renses.“ Vers seksogtyve benytter udtrykket „aftener og morgener“, idet det identificerer dette som det syn, der var blevet „meddelt“, for at tydeliggøre sontringen mellem de to syn i Daniels ottende kapitel. Synet om den profetiske historie, som Daniel havde „set“, og som Daniel ønskede at forstå, var forskelligt fra det syn, der blev „meddelt“, og som Daniel havde „hørt“. Endnu vigtigere er det, at det syn, som Daniel „hørte“, var det syn, som Gabriel skulle give Daniel forståelse af.

Den menneskelighed, som medvirkede til at skabe den hellige bibel, nedskrev ordet „syn“ ti gange i Daniels ottende kapitel, og derved skjulte den sontringen mellem et syn, der blev „set“, og et andet syn, der blev „hørt“. Ved at gøre dette tilslørede den den betoning, som identificerer, at Kristi hensigt var, at Daniel skulle forstå det syn, han havde „hørt“, frem for at forstå det syn, han havde „set“. Vi kan nu betragte, hvad Gabriel gør for at opfylde sin arbejdsopgave.

Så kom han hen til det sted, hvor jeg stod; og da han kom, blev jeg grebet af frygt og faldt ned på mit ansigt. Men han sagde til mig: Forstå, du menneskesøn; thi synet gælder endens tid.
Mens han talte med mig, lå jeg i dyb søvn med ansigtet mod jorden; men han rørte ved mig og

rejste mig op, så jeg stod. Og han sagde: Se, jeg vil kundgøre dig, hvad der skal ske ved vredens sidste ende; thi ved den fastsatte tid skal enden komme. Daniel 8:17–19.

Gabriel begynder nu sit arbejde med at få Daniel til at forstå synet om de to tusind tre hundrede aftener og morgener, hvilket er sandt. Først underretter han ham om, at synet om den profetiske historie, châzôn-synet, ville være ved “endetiden”. Derpå, mens Daniel var i en profetisk søvn, rørte Gabriel ved Daniel og rejste ham op. Han siger til ham: “Jeg vil lade dig forstå.”

Det var det, Palmoni (Kristus) havde befalet Gabriel at gøre, da han sagde: „Gabriel, lad denne mand forstå mar’eh-synet“ om aftener og morgener. Gabriel siger, at han vil lade Daniel „vide, hvad der skal ske ved vredens sidste ende“. Der er det! Der er „de syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve! Det er skjult ved selve den profetiske teknik, som Gabriel gentagne gange havde ledt profeterne til at bevidne og anvende i deres skrifter! Denne teknik er „linje på linje, her lidt og der lidt“.

I bogen “Thoughts on Daniel and the Revelation” af Uriah Smith (som alle adventister, og endog deres naboer, burde være fortrolige med) kommenterer Smith versene sytten til nitten i Daniels bog, kapitel otte:

"Med den almene erklæring, at enden skal komme på den fastsatte tid, og at han vil lade ham vide, hvad der skal ske ved vredens sidste ende, går han over til en tydning af synet. Vreden må forstås som omfattende et tidsrum. Hvilket tidsrum? Gud sagde til sit folk Israel, at han ville udøse sin vrede over dem for deres ugudelighed; og således gav han anvisning vedrørende 'Israels vanhellige, ugudelige fyrste:' 'Tag huen bort og løft kronen af.... Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte den; og den skal ikke være mere, før han kommer, som den med rette tilhører; og jeg vil give den til ham.' Ezekiel 21:25–27, 31."

"Her er perioden for Guds harme mod hans pagtsfolk; den periode, i hvilken helligdommen og hæren skal nedtrædes. Diademmet blev taget bort, og kronen taget af, da Israel blev underlagt Babylons rige. Det blev atter omstyrtet af mederne og perserne, atter af grækerne, atter af romerne, svarende til de tre gange, ordet gentages af profeten. Jøderne, som da havde forkastet Kristus, blev snart spredt ud over hele jordens overflade; og det åndelige Israel har indtaget den bogstavelige sæds plads; men de er underlagt jordiske magter og vil være det, indtil Davids trone igen bliver oprejst,—indtil han, som er dens retmæssige arving, Messias, Fredsfyrsten, kommer, og da skal den gives ham. Da vil harmen være ophørt. Hvad der skal finde sted ved denne periodes sidste ende, skal engelen nu kundgøre Daniel." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 201, 202.

Den „vrede“, som Smith identificerer, begyndte, da Manasse blev ført til Babylon af assyrerne i 677 f.Kr. Desværre tager Smith Zedekias styrtelse i 586 f.Kr. og fastsætter denne som begyndelsespunktet for perioden med den „vrede“, der omtales i vers nitten. Smith forholder sig ganske enkelt ikke til, hvad det betyder, at verset siger „vredeperiodens sidste ende“. Han behandler det blot som „vrede“, skønt grammatik og logik, hvis der er en „sidste ende“ på vreden, kræver, at der også som minimum er en „første ende“ på vreden. Smith vidste, at de halvfjerds års fangenskab begyndte med Nebukadnezars første angreb mod Jojakim i 606 f.Kr., men fastslog, at

begyndelsen på vredeperioden var det tredje af Nebukadnezars angreb, som blev rettet mod Zedekias, den sidste judæiske konge.

“Skønt vi har en mere udførlig beretning om hans [Daniels] tidlige liv end den, der er nedskrevet om nogen anden profets, henligger dog hans fødsel og slægt i fuldstændigt mørke, bortset fra at han var af kongelig æt, sandsynligvis af Davids hus, som på dette tidspunkt var blevet meget talrigt. Han fremtræder først som en af Judas fornemme fanger i Nebukadnezars, Babylons konges, første regeringsår, ved begyndelsen af de halvfjerds års fangenskab, 606 f.Kr. Jeremias og Habakkuk frembar endnu deres profetier. Ezekiel begyndte kort efter, og lidt senere Obadias; men begge disse afsluttede deres gerning år før afslutningen på Daniels lange og strålende løbebane. Kun tre profeter efterfulgte ham, Haggaj og Zakarias, som udøvede det profetiske embede i en kort periode samtidigt, 520–518 f.Kr., og Malakias, den sidste af Det Gamle Testaments profeter, som blomstrede en kort tid omkring 397 f.Kr.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 19.

Smith identificerede med rette „vredeudbruddet“ i vers nitten som en tidsperiode. Han identificerede med rette perioden som nedtrædelsen af helligdommen og hæren i overensstemmelse med Daniel kapitel otte, vers tretten, og han identificerede med rette endepunktet som den 22. oktober 1844.

Smith havde delvis ret, men forpassede sandheden ved at gøre det, som var karakteristisk for hans profetiske anvendelser. Han lod historien styre sin fortolkning af det profetiske ord i stedet for at lade det profetiske ord styre sin forståelse af historien. Hvis vi lader Bibelen definere den profetiske historie, har vi da den rette information til at nærme os historien.

Bibelen lærer, at den, som et menneske bliver overvundet af, er han det menneskes tjener.

Mens de lover dem frihed, er de selv fordærvsens trælle; thi den, som et menneske er overvundet af, er det også gjort til træl under. 2 Peter 2:19.

Manasse blev ført i fangenskab til Babylon i 677 f.Kr. Det var dér, Juda blev overvundet og ført i trældom. Dette er udgangspunktet, som er fremstillet på både 1843- og 1850-diagrammerne, hvilke Søster White stadfæster som korrekte. Smith lader nedtrædelsen i Daniel kapitel otte, vers tretten, begynde med Zedekias, den sidste af Judas konger. Zedekias var afslutningen på en fremadskridende dom og ikke begyndelsen. Søster White fastslår, at Manasses fangenskab i Babylon var et „pant“ på det, som skulle komme. Et „pant“ er en førstebetaling og markerer begyndelsen på et køb, som efterfølges af andre betalinger.

„Trofaste fortsatte profeterne med deres advarsler og deres formaninger; frygtløst talte de til Manasse og til hans folk; men budskaberne blev hånet; det frafaldne Juda ville ikke høre. Som et varsel om, hvad der ville overgå folket, dersom de fortsatte ubodfærdige, tillod Herren, at deres konge blev taget til fange af en flok assyriske soldater, som ‘lagde ham i lænker og førte ham til Babylon’, deres midlertidige hovedstad. Denne trængsel bragte kongen til besindelse; ‘han påkaldte Herren sin Gud og ydmygede sig dybt for sine fædres Gud og bad til Ham; og Han lod sig bønheøre af ham og hørte hans bøn og førte ham tilbage til Jerusalem til hans kongedømme. Da erkendte Manasse, at Herren, Han er Gud.’ 2 Krønikebog 33:11–13. Men

denne omvendelse, bemærkelsesværdig som den var, kom for sent til at frelse riget fra den fordærvende indflydelse af år med afgudsdyrkelse. Mange var snublet og faldet, for aldrig mere at rejse sig.“ Profeter og Konger, 382.

Manasse markerede den „udbetaling“, der indledte „forbandelsen“ i de „syv tider“, hvilket var den sidste „vrede“, for den „første vrede“ var allerede begyndt, da det nordlige rige blev ført i fangenskab i 723 f.Kr. Dernæst, ved Jojakims omstyrtelse, da Daniel blev ført i fangenskab, begyndte de halvfjerds års fangenskab, som Jeremias identificerede, i 606 f.Kr. To konger efter Jojakim blev Jerusalem ødelagt, og den sidste judæiske konge, Sidkija, så sine sønner blive dræbt for sine øjne, hvorefter hans øjne blev stukket ud, og han blev ført som fange til Babylon.

Smith henførte hele den fremadskridende dom til Zedekias og anvendte dommen over Zedekias som bevisetekst for sin antagelse. Dommen over Zedekias, som var den „ugudelige og vanhellige fyrste“, angav, at Judas krone skulle fjernes, indtil Kristus kom for at oprette et rige. Smith sagde: „de er underlagt jordiske magter og vil være det, indtil Davids trone igen bliver oprettet, — indtil han, som er dens retmæssige arving, Messias, Fredsfyrsten, kommer, og da vil den blive givet ham.“ Den 22. oktober 1844 kom Kristus, opfyldende Daniel kapitel syv, vers tretten og fjorten, fremstillet som Menneskesønnen, frem for Faderen for at modtage et rige.

Jeg skuede i nattesynerne, og se, en, som lignede en menneskesøn, kom med himmelens skyer og kom hen til den Gamle af dage, og man førte ham frem for ham. Og ham blev givet herredømme og ære og rige, så alle folk og folkeslag og tungemål skulle tjene ham; hans herredømme er et evigt herredømme, som ikke skal forgå, og hans rige et, som ikke skal ødelægges. Daniel 7,13.14.

Søster White bekræfter, at Daniel kapitel syv, vers tretten og fjorten, blev opfyldt den 22. oktober 1844.

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det allerhelligste for renselsen af helligdommen, fremstillet i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til den Gamle af Dage, som det fremstilles i Daniel 7,13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og denne fremstilles også ved brudgommens komme til brylluppet, sådan som Kristus beskriver det i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 426.

Smith behandlede ikke nøgleelementet i „vredeperiodens sidste ende“. Han undveg det bibelske princip, som fastslog, at Juda blev overvundet på Manasses tid, og at det fangenskab, som begyndte to konger før Zedekias, ligeledes viste, at Juda allerede var underlagt Babylon, før Zedekias mødte sin skæbne. Trods disse åbenlyse udeladelser erklærede han alligevel: „her er perioden for Guds vrede mod sit pagtsfolk; den periode, i hvilken helligdommen og hæren skal nedtrædes.“ Han knytter derfor direkte „perioden for Guds vrede“ til Daniels bog, kapitel otte, og spørgsmålet i vers tretten: „hvor længe“. Svaret i vers fjorten var: indtil den 22. oktober 1844.

Spredningen ind i det babyloniske slaveri var en fremadskridende historie, som begyndte i 677 f.Kr. og fortsatte indtil 1844. Denne periode svarer til to tusind fem hundrede og tyve år, hvilket naturligvis er de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Afslutningen på denne tidsperiode den

22. oktober 1844 gav Daniel et andet vidne til „mar’eh-synet“ om de to tusind tre hundrede aftener og morgener.

Gabriel fik befaling om at lade Daniel forstå det syn, og det, Gabriel gjorde, var at fremføre et andet vidnesbyrd om slutdatoen, den 22. oktober 1844. Han fremførte ikke blot et andet vidnesbyrd for at stadfæste datoen for opfyldelsen af begge tidsprofetier, men, som Smith med rette påpegede, var den tidsperiode, der var forbundet med det andet vidnesbyrd om 1844, blevet identificeret i vers tretten som den periode, i hvilken helligdommen og hæren skulle nedtrædes. Spørgsmålet i vers tretten er: »Hvor længe skal synet vare om det daglige offer og ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren overgives til at blive nedtrådt?« Denne tidsperiode var de »syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve.

Det, Smith ikke så, eller undlod at identificere, var, at „vrede“ i vers nitten var den vredes „sidste ende“. Hvis der er en „sidste“, så er der også en „første“, og Daniel angiver i kapitel elleve, hvornår den „første vrede“ endte. Han identificerer pavedømmet som regerende i den mørke middelalder, og han fastslår, at pavedømmet ville have fremgang, indtil vreden var fuldbyrdet, eller afsluttet.

Og kongen skal gøre efter sin vilje; og han skal ophøje sig selv og gøre sig større end enhver gud, og mod gudernes Gud skal han tale forunderlige ting, og det skal lykkes ham, indtil vreden er fuldbyrdet; thi det, som er fastsat, skal ske. Daniel 11:36.

Vers seksogtrediven forstås almindeligvis som det vers, apostlen Paulus parafraserer i sit andet brev til thessalonikerne.

Lad ingen forføre jer på nogen måde; for den dag kommer ikke, før frafaldet først er kommet, og syndens menneske åbenbares, fortabelsens søn, han, som sætter sig op imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller dyrkes, så han sætter sig i Guds tempel som Gud og udgiver sig selv for at være Gud. 2 Thessalonikerbrev 2:3, 4.

Paulus’ „syndens menneske“, som også er „fortabelsens søn“, som „sætter sig op imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud, eller dyrkes“, er også den „konge“, som „skal gøre efter sit eget forgodtbefindende; og han skal ophøje sig og ophøje sig selv over hver gud“. Begge skriftsteder henviser til paven i Rom. Daniel skriver, at paven skulle have fremgang, hvilket betyder at trænge fremad, indtil „vreden er fuldbyrdet“. Vreden i vers seksogtrediven var blevet „bestemt“. Ordet „bestemt“ betyder „at sår“.

Pavedømmet modtog sit „dødelige sår“ i 1798, og på dette tidspunkt blev „den første vrede“ fuldbyrdet eller afsluttet. Ordet „fuldbyrde“ betyder at ende eller ophøre. Afslutningen på „vreden“ i kapitel otte, vers nitten, angav afslutningen på den periode, hvor helligdommen og hæren skulle nedtrampes. Den sluttede i 1844, men den „første“ vrede sluttede i 1798.

Den „sidste vrede“ ophørte i 1844, to tusind fem hundrede og tyve år efter at kong Manasse blev ført til Babylon af assyrerne i 677 f.Kr. Den „første“ vrede ophørte i 1798, to tusind fem hundrede og tyve år efter at Nordriget Israel blev ført i fangenskab af assyrerne i 723 f.Kr.

Der er mere at sige om de skjulte „syv tider“ i Daniels Bog, og det vil vi behandle i vores næste artikel.

„Og skriv til englen for menigheden i Laodikea: Dette siger Amen, det troværdige og sande Vidne, begyndelsen til Guds skaberværk: Jeg kender dine gerninger, at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller varm. Derfor, fordi du er lunken og hverken kold eller varm, vil Jeg udspy dig af Min mund. For du siger: Jeg er rig og har overflod og mangler intet; og du ved ikke, at du er ussel og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.“

„Herren viser os her, at det budskab, som skal bæres til Hans folk af tjenere, som Han har kaldet til at advare folket, ikke er et freds- og sikkerhedsbudskab. Det er ikke blot teoretisk, men praktisk i enhver henseende. Guds folk fremstilles i budskabet til laodikeerne som værende i en stilling af kødelig tryghed. De er i ro, idet de tror sig at være i en ophøjet tilstand af åndelige erfaringer. ‘Fordi du siger: Jeg er rig og har overflod og mangler intet, og du ved ikke, at du er ussel og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.’”

„Hvilken større bedrag kan komme over menneskers sind end den tillid, at de har ret, når de i alt tager fejl! Den Sande Vidnes budskab finder Guds folk i et sørgeligt bedrag, dog oprigtige i dette bedrag. De ved ikke, at deres tilstand er ynkværdig i Guds øjne. Mens de, som tiltales, smigrer sig selv med, at de befinder sig i en ophøjet åndelig tilstand, bryder den Sande Vidnes budskab deres tryghed ved den opsigtsvækkende fordømmelse af deres sande tilstand af åndelig blindhed, fattigdom og elendighed. Dette vidnesbyrd, så skarpt og strengt, kan ikke være en fejltagelse, for det er det Sande Vidne, som taler, og Hans vidnesbyrd må være korrekt.“ Testimonies, bind 3, 252.